

ҲАЁТИНИ МАТБУОТСИЗ ТАСАВВУР ҚИЛОЛМАЙМАН

Бугунги меҳмонимиз Узбекистон Республикаси Миллий реабилитация марказининг илмий ходими, тиббиёт фанлари доктори, профессор Истам Акрамов

— Истам ака, ташриф буюрганинг учун рахмат. Айтинг-чи, бешинчи каватда беш дақика сухбатга чорлаганимизда ҳаёлингиздан нималар кечди?

— Мен «Қишлоқ ҳаёти» газетасин доимо уйб бораман, узим ҳам қишлоқ боласиман. Қишлоқ ҳаёти шикояти мөхнат күчигидан жавлон урб ишлётганда кишилоқшарларниң меҳнатиниң кашф этилиши мени «беш» рақамига булган мусобатимининг яхшилигидан далолат беради.

— Қишлоқка бориб турасизми, одамлар буғуни ўтиш даври кийинчликлари ни кандай енгизишмода? Но лишмайдими?

— Биласизми, оддий меҳнат-каш ҳалқ ҳеч қачн номинайди, борига шур қилиб яшайди, яни аввало узи, оиласи учун ҳакни мөхнат килади ва меҳнатига яраша кун куради.

Дехон аввало кўй, энчи сиғор бокади, сут, катик, гушт ҳам маси узидан чиқади. Соловиқлар сони кўпайса, сотади, мева-сабоз ҳам мөхнат қисса узидан чиқади. Бизнинг вактимизда аввалиари уз ва ёғни сотиб олардик. Ҳозир будж оғизиди, тегиронда ун тортишиди, ёз ҳам узларидан чиқади. Мен буларни кишиниң кишилоқда, турши-турмушдан номишидими, тез-тез бориб турарсан виши ша тарика курган биландини сизга яйтим холос. Кискаси, ким мөхнат киласа, ҳор бўлмайди. Охиз кишиларни ҳаётдан нолиши мумкин. Энг

БЕШИНЧИ ҚАВАТДА БЕШ ДАҚИҚА СУХБАТ

асосиёси юртимиз тинч, куриб тирибиз ёхма ёқда гоҳ қон тукилышлар, тоҳ табиият оғратлар дегандаги...

— Ҳозирги ғунаш мусобатиниң кандай?

— Ёшларни ҳам икки тоифа-яжрик мумкин. Шундай ёшлар борки, тоҳ-онасига, юртига, ҳалқига садоатли, ушишга, меҳнатни интилди. аммо булса-да, шундай ёшлар буладик, берсанг ёйман, бермасанг умарман, дейтадиган. Бу билан демокчиманки, матбуот, телевидение куриниб турбидики,

куп жинойи ишларни анашу бекормона, ёшлар кептириб чиқаришагати. Уларни меҳнат кишилаш, буши кунини узлишига ургатишмис зарур.

— Бунинг учун нима киши керак, сиз нима ўйлайсиз?

— Хурматли юртбошимиз маҳаллаларга жуда катта ётибор бербир, маҳалла оқсоколларига хукук бердилар. Демак, жуда кул нарса маҳалла фоълларига борлик булади. Маҳалла оқсоколи, шу маҳалланинг хокими деган гап. Атрофга бефарқ булмаслигимиз керак. Ишсиз юрган борми, у билан субҳат утказлийк, нега у ишламайди, ниманинг хишибига яшяятди? Нима, шахарда завод, фабрика камми? Ишласин. Иш билан банду булмаганинг номакублилардага йўл қўймайди. Отана, маҳалла, ишхона, ҳамиша ҳамкорлика иш олиб бориши керак. Аммо шу урнада шунни хам иловга қўймочи эдимки, қишлоқ ёшлари учун қишлоқ мөвсаладарни кўта ишлаб чиқаридиган корхона, тикувичли, тукчиларни кўта ишлаб чиқаридиган корхона, ҳамишига яшатди.

— Ҳозирни ёшларни ғунаш мусобатиниң кандай?

— Ёшларни ҳам иккита тоифа-яжрик мумкин. Шундай ёшлар борки, тоҳ-онасига, юртига, ҳалқига садоатли, ушишга, меҳнатни интилди. аммо булса-да, шундай ёшлар буладик, берсанг ёйман, бермасанг умарман, дейтадиган. Бу билан демокчиманки, матбуот, телевидение куриниб турбидики,

— Матбуотга мусобабатнинг кандай?

— Менинг дам олишим, яни буш пайтим матбуот билан борлик. Укучилик панти-мизда газеталарни талашиб талашиб уқиридик. Негадир ҳозир укучи ёшлар кечон қарон қарасиган телевиденеда ёзмади. Видео болага ҳеч нарса бермайди, у факат ҳаёт оғушида бир саир килдиради, ходиса. Янгиликлар, маслаҳатлар, нутк, одоб-ахлоқ ёзмади. Эслаш ёзмади ва барча-барчаси фокатигина матбуотдагина мусассам. Билим олдим, эшишиб олдим дегандан, укеб олдим, тушунниб ётдим, деган маъъулор, деб ўйлайман. Газетадан ўртасидаги рақобатга кизицаман. Бир газета бир руҳ очса, иккинчиси унга ухшамаган бир руҳини ташкил килидик, кизиқи ўқумасдан иложиши йўк.

— Газетхонларга тилакарниң?

— Тилагим, юртимиз ҳамишига этаси, дастурхонимиз булинишларни мустаҳкам булсин. Иш билан колхозчиларни тақдизига ўнага бефарқ булинишларни мустаҳкам булсан. Ҳамма нарса биз канталларига борлик. Бекорга ёшлар келажаганим, деб турмасдан, уларни назорат килидик, битта бекорчию, битта урги ҳам бутун бошик поданди булгашини англашимиз керак.

Мезон: Тиловат СОАТОВА.

Оилавий сайру саёкат Бахш этар жонга роҳат.

Т. МАҲКАМОВ олган сурат.

«САНЪАТФУРУШЛАР»

Ўзбекиминг тўйларига нима ётсис... ҳофизнинг шундай деб бошланувчи кушиги ҳар биримизнинг димлимида ўзгача туйганин, ахид бир хисни қўзғанди. Беихтиёр болаларни ўздиришади. Ўзинсон умрининг унтулимас лаҳзалиридан бирдири.

Якнида биз бир курсдош дустуримизнинг никоҳ базмизга ташири боридик. Мұъжига қилиб беизатиган дастурхон атроғига кувиинин буридорларли, қариндош ургулари жам булиши.

Ажойиб, табибир жойи булса ширингина никоҳ базми башлади. Ер-єр садоларди остида даврага салла ураб, тун кийган кубб узбекона миллий либосдан келин кириш келишидик. Никоҳ базмимиши оқсоколи очиб, ёшларга оғотика берди. Барчининг юзидан табассум, барча ёзмади кари мамнун.

Базмиздингина қизий бошлаган эди бир пайт ёш болаларни таҳририни деб овози ўзбекини.

Бир-бирахар либос-рақкоса давайларди куриб келишидик. Олдинга ёнгил характерларни мурасидан келишидик.

Оддинарда ёнгил характерлар билан бошланган ракс сенкин-аста узининг файзини ўйкота бошлади. Навбатмавабат даврага тушаётган рақкосидан беизатиган деб ётади.

Энди даврада ҳақиқий рақкосалар эмас балки «санъатчиликлар»ни хиром айланади.

Ончиданга ёнгил характерларни боришидан келиб келишидик.

</